

[Formanden.]

2) *Fortsættelse af tredje behandling af:*

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1957 til 31. marts 1958.

Mødet hævet kl. 10²⁵.

100. møde.

Onsdag den 4. juni kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Baagø* til undervisningsministeren:

„Finder ministeren det ikke betænkeligt at lade Genealogisk Selskab i Utah foretage fotografering af landets kirkebøger?“

Baagø: Det spørgsmål, jeg har stillet, vedrører i virkeligheden både undervisningsministeren og kirkeministeren. Nu er det imidlertid så heldigt, at den højtærede undervisningsminister for tiden også varetager kirkeministerens forretninger under hendes bortrejse.

Spørgsmålet er rejst dels på grund af det røre, kirkeministeriets cirkulære af 6. maj 1958 angående fotografering af kirkebøgerne har fremkaldt både hos præster og hos enkelte menighedsråd, dels fordi vi er en del medlemmer her i tinget, som har følt os ilde berørt af den sag, der her er tale om.

En religiøs sekt, mormonerne i USA, hvis tro og forkyndelse afviger stærkt fra vor kirkes forkyndelse, og som bl. a. er hildet i den vildfarelse, at afdøde slægtninge af mormonerne kan blive optaget i mormonsamfundet ved stedfortrædende dåbs-handling, har fået tilladelse til at fotografere landets kirkebøger, for at mormonernes genealogiske selskab i Utah derigennem kan komme på sporet af slægtninge til de af

mormonkirkens medlemmer, som stammer fra Danmark, og få dem indlemmet i mormonsamfundet ved stedfortrædende dåbs-handlinger.

At kirkeministeriet, som administrerer den danske evangelisk-lutherske folkekirke, har kunnet række hånd til, at denne sekt bliver i stand til at fremture i sine vildfarelser, forekommer mig ikke blot usømmeligt, men tillige afskyeligt, nærmest profant. Enhver kristen i vor kirke må efter min opfattelse betegne det skete som en handling, hvorved der både er udvist en formentlig ikke villet ringeagt over for den kristne dåb og en beklagelig mangel på ærbødighed over for vore afdøde. Det grænser til krænkelse af gravfreden, forekommer det mig.

Jeg er vidende om, at kirkeministeriet to gange har afæsket landets biskopper en udtalelse vedrørende mormonernes henvendelse om tilladelse til fotografering af kirkebøgerne og begge gange fra biskoppernes side har modtaget en enstemmig afvisning af anmodningen. Alligevel har ministeriet udsendt sit cirkulære om, at fotograferingen skal finde sted. Hvorfor spurgte man så i det hele taget biskopperne? Er biskopperne en autoritet i et spørgsmål af denne art, eller er de det ikke? Jeg forstår godt, at der allerede er præster og menighedsråd, som af samvittighedsgrunde har besluttet at nægte at efterkomme cirkulærets påbud. Jeg tror, der vil blive mange, mange flere, efterhånden som cirkulæret bliver kendt. Hvad har man i så fald tænkt sig at gøre — også over for de personer, som forbyder præsterne at udlevere deres slægts navne til dette formål? Vil man ved dom og straf bringe lydighed til veje? I sandhed en ejendommelig situation i vor noksom bekendte frie folkekirke, og det blot for at imødekomme et mærkeligt påfund fra en mærkværdig sekt i et fremmed land.

Hele denne sag kan i øvrigt også ses fra en ganske anden synsvinkel. Vil det ikke være betænkeligt at udlevere navne, data, familieforhold, også omhandlende nulevende personer, til vildfremmede mennesker i et andet land? Hvilken garanti kan der gives for, at det pågældende materiale ikke i givet fald kan blive brugt til et helt andet formål, og hvilken garanti kan der gives for, at dette materiale ikke en skønne